

0,62 нм. С уменьшением влажности напряжения от всех составляющих возрастают по амплитуде вплоть до полного испарения, кроме адсорбционной влажности. При влажности около 5% результирующее напряжение начинает уменьшаться в связи с более интенсивным увеличением напряжения $\sigma_{\text{ЭС}}$. Молекулярная составляющая $\sigma_{\text{МОЛ}}$ остается незначительной во всем интервале влажности.

Реальным колебаниям гигроскопической влажности в брусках и шпалах в период максимальной усушки от 13 до 30% соответствуют толщины слоев воды на целлюлозных волокнах от 1,7 до 2,9 нм. При разрыве ассоциата из 5 молекул воды, равном 0,71 нм, это соответствует 1-3 ассоциированным слоям воды сверх неиспаряемого адсорбированного или 4-8 монослоев воды. Такие близко расположенные к поверхности целлюлозы слои воды, безусловно, находятся под ее сильным гидрофильным и электростатическим воздействием.

Таким образом, основной движущей силой возникновения трещин на поверхности брусков или шпал является сила стягивания целлюлозных волокон в стенках трахеид, обусловленная возникновением менисков между целлюлозными волокнами внутри клеток (люменов) при высыхании древесины. Эта сила разрушает склеивающие их прослойки из лигнина. Однако максимально возможная ширина раскрытия этих трещин (от усушки) не может превысить величины около 7 мм, что значительно ниже наблюдаемых величин (до 2,5 см, что может быть обусловлено проявлением иного механизма, связанного с набуханием после усушки древесины).

1. Воюцкий С.С. Курс коллоидной химии. – М.: Химия, 1976. – 512 с.

2. Горчаков Г.И., Баженов Ю.М. Строительные материалы. – М.: Стройиздат, 1986. – 688 с.

3. Плутин А.Н. Электрогетерогенные взаимодействия при твердении цементных вяжущих: Дисс. ... д-ра хим. наук. – К.: ИКХХВ, 1989. – 394 с.

4. Фролов Ю.Г. Курс коллоидной химии. – М.: Химия, 1982. – 400 с.

5. Walter Liese Tertiary Wall and Warty Layer in Wood Cells // Journal of polymer science. – P.C. – No2. – 1963. – P.213-219.

Получено 06.09.2002

УДК 69.003 : 338.242

Ю.Е.ТИМОФЕЕВ

Київський національний університет будівництва і архітектури

ФУНКЦИОНАЛЬНЫЙ АЛГОРИТМ ПОБУДОВИ УПРАВЛІННЯ ПОЛІХОЛДИНГОВОЇ ГРУПИ

Розглядаються особливості побудови і функціонування алгоритму побудови

управління поліхолдингової групи на основі системного аналізу і спеціалізованого розподілу функцій.

Розвиток сучасної економіки (у тому числі і будівельної галузі) має на меті удосконалення існуючих організаційних структур. Основним шляхом щодо цього в капіталоемких галузях, як свідчить досвід, є структури корпоративного характеру, до яких відносяться перш за все *холдинги та промислово-фінансові групи (ПФГ)*. Кожна з цих структур має свої плюси та мінуси, тому для посилення перших нами пропонується об'єднати холдинг та ПФГ в єдину гібридну форму – *поліхолдингову групу (ПГ)*, а для пом'якшення других – ввести жорсткий державний контроль за діяльністю групи.

При дослідженні ПГ треба звернути увагу не тільки на її концепцію, а й на її структуру управління. Це питання нерозривно пов'язано з функціями менеджменту та їх класифікацією.

Функціональна сторона управління вперше досліджувалася А.Файолем [4] і його однодумцями [3]. Саме вони поділили менеджмент на планування, організацію, мотивацію та контроль. З того часу цей перелік суттєво не змінився, хоча, наприклад, М.П.Бондар доповнив його прогнозуванням і координацією [1], а А.В.Жадан вважав, що управління не існує, якщо в ньому немає регулювання та обліку [2]. Але навіть у своєму найповнішому вигляді зазначений вище поділ є недостатнім для здійснення організаційного проектування будь-якої фірми, тим більше такої як ПГ. Це справедливо, оскільки :

- він (перелік функцій) є узагальнено-теоретичним, у той час як організаційне проектування потребує елементарно-прикладних підходів;
- у ньому не простежується спеціалізація функцій за певними напрямками (галузями) менеджменту, тоді як в організаційному проектуванні акцент повинен робитися саме на спеціалізований розподіл функцій (повноважень).

З метою усунення зазначених вище недоліків нами був розроблений функціональний алгоритм побудови структури управління ПГ (див. схему на рис.1), відповідно до якого були виділені 95 елементарних функцій і додані ще 20 пунктів (згідно з діючим законодавством). Ці функції були розподілені між ієрархічними рівнями, за рахунок чого для кожного рівня був сформований перелік елементів структури управління. Після цього елементи, що належать одному ієрархічному рівню, були об'єднані в єдину організаційну структуру (для рівня головного підприємства ПГ див. схему на рис.2).

При цьому було прийнято до уваги наступне:

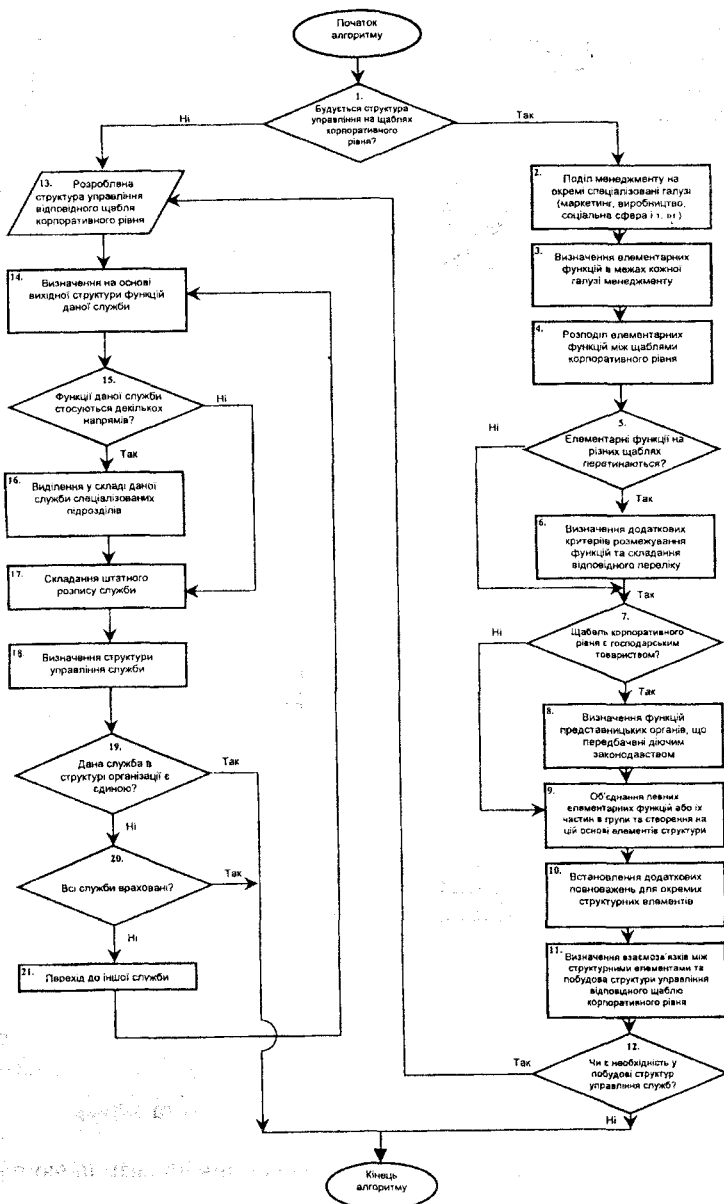

Рис.1 – Функціональний алгоритм побудови структури управління ПП

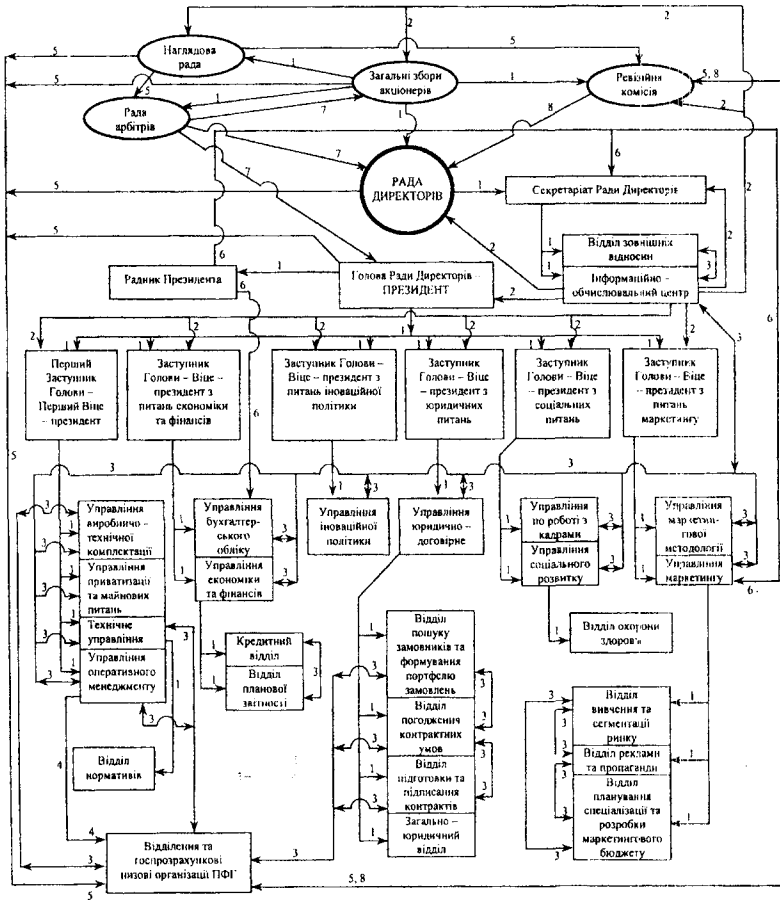

Рис.2 – Організаційний аспект проектування головного підприємства ПГ:

1 – лінійні повноваження; 2 – інформація керівництву; 3 – міжвідомчі інформаційні потоки; 4 – оперативний менеджмент; 5 – контрольно-наглядові повноваження; 6 – функціональні повноваження; 7 – судові повноваження; 8 – контрольно-ревізійні повноваження

- 1) головне підприємство ПГ займається розробкою та затвердженням норм безпеки;
- 2) головне підприємство ПГ здійснює управління інноваційною політикою групи;

- 3) головне підприємство ПГ визначає місію та основні цілі як самої ПГ, так і всіх її учасників;
- 4) на головне підприємство ПГ покладені функції щодо відносин із зовнішнім середовищем.

Звичайно, перелічені вище принципи не є єдиними, але вони були визнані як основні. Як показує досвід, організаційні структури, побудовані на цих принципах, об'єктивно мають шанс вивести будівельну галузь України на якісно інші рубежі розвитку, що у свою чергу дозволить вирішити чимало з існуючих проблем.

1. Бондарь Н.П. и др. Эффективное управление фирмой: современная теория и практика. – С-Пб: Бизнес-пресса, 1999. – 415 с.

2. Жадан А.В. Организационно-экономическое обеспечение функционирования и развития акционерного общества: Дис... канд. экон. наук: 08.06.01 – Харьков: ХГЭУ, 1998. – 163 с.

3. Мексон М.Х., Альберт М., Хеддоури Ф. Основы менеджмента: Пер. с англ. – М.: Дело, 1992. – 702 с.

4. Fayol H., General and industrial. Management London: Pitman, 1949, pp. 20-41.

Отримано 06.09.2002

АВТОРСКИЙ УКАЗАТЕЛЬ

Авраменко В.Л. 55

Базалеев Н.И. 162

Бигун Р.А. 152

Благодарная Г.И. 173

Близнюк А.В. 55

Блюмкин М.М. 192

Болквядзе З.Р. 143

Бройде И.Л. 192

Бутенко А.А. 44

Власова Н.В. 261

Волобуев А.А. 170

Володченко В.О. 165

Волосюк В.М. 278

Волошин Д.И. 256

Галинко Л.В. 192

Галушко А.М. 63

Галушко В.А. 63, 81

Гапонова Л.В. 98

Гарбуз А.О. 3, 37

Головко В.Ф. 236

Григоренко А.В. 55

Гриневич Е.А. 88

Гришин А.В. 17

Данова К.В. 286

Данченко Ю.М. 60

Донченко М.Н. 63

Душкин С.С. 165

Егорова И.М. 252

Еременко Н.М. 160

Жиляк А.С. 58

Закурдай С.О. 245

Зелинский Б.К. 269

Золотов М.С. 27, 37

Золотов С.М. 3, 66

Золотова Н.М. 102, 148

Зубрич К.И. 212

Зудов О.В. 3, 134

Избаш М.Ю. 52

Каратеев А.М. 265, 278

Карпушин Е.И. 240

Клееников В.Ф. 162

Коринько И.В. 269

Кочетов Г.М. 185

Кузнецов А.Н. 263